

А менъ, когото по свѣта бездоменъ
 ме каратъ времената да се скитамъ,
 жадуващъ почести, — днесъ мене
 богинитъ — обезсмъртителки
 на смъртната душа, — ще ме повикатъ
 герои да зова. И сѣдатъ тѣ, —
 пазителки на нашитъ гробове, —
 че нѣкога, когато тукъ крилата
 на времето последнитъ руини
 ще пометатъ, -- тогава пѣсенъта
 на музитъ-Пимплеи тази пустошь
 ще озари съсъ радостъ тя, — и
 хармонията на вѣкове безброй
 мълчанието тъмно побеждава.
 А днесъ стъ обезлюдената Троя,
 на пѣтника пустиненъ пѣтъ проблѣсва,
 обезсмъртенъ отъ Нимфата, която
 на Зевса бѣ съпруга и която
 дари му синъ Дарданъ и се роди
 отъ него Троя и Асѣрохъ и
 петдесеттѣ легла и синоветъ
 на Юлия и неговото царство.
 Но щомъ Електра чу оная Парка,
 която отъ заритъ на деня
 изъ хороветъ елисейски я
 повика — прати тя молби къмъ Зевса
 и най-възвишения зовъ, — и каза:
 — О, ако нѣкога ти бѣха свидни
 коситъ ми и моето лице
 и бденията ми по тебе; — ако
 въ угода на великитъ сждби
 не искашъ ти възмездия да дадешъ,
 поне умрѣлата другарка тукъ
 отъ свойтъ небеса ти погледни; —
 тамъ още живъ е подвигътъ бесмъртенъ
 на твоята Електра. Тя умрѣ
 съсъ тѣзъ молби къмъ тебе. А Олимпъ
 въздишаше и сипваха парфюми
 божественитъ кждърци на Зевса
 надъ нимфата божествена и самъ
 той тѣлото и гроба освети,
 и днесъ надъ него Херитоний бди
 и тамъ, кждето днесъ на Илионъ
 лежи прахътъ, тамъ днесъ коси разплитатъ
 троянскитъ жени, уви, — напразно
 оплаквайки на своитъ съпрузи
 настигналата ги нещастна участь.
 Тукъ дойде и Касандра, отъ чиято
 уста на Троя за деня последенъ
 прорече божеството, — и пѣ химни
 за обичъ на загиналитъ сѣнки,
 и внучитъ напѣти, и разбра
 на младитъ тя пѣснитъ любовни, —
 и казваше съ въздишка: — О, напразно
 ще търсите вий своята родина
 въвъ Аргосъ, дето стройнитъ коне
 вий ще пасете нѣвга на сина
 Тидидовъ и Лаертовъ, и кждето
 небето връщане ви обеща!
 Че тамъ надъ тѣхнитъ останки жалки